

Megemlékezés Rubinka László mérnökgeodétáról, az 1956-os forradalom utáni megtorlás egyik áldozatáról

Rubinka Lászlónak viszontagságos és tragikus élete volt. Papnak szánták a szülei, de ahhoz nem érzett elhivatottságot. Orvostanhallgatóból földmérési díjnok, frontharcosból szibériai hadifogoly, végül geodétából börtönviselt segédmunkás lett. 1983. augusztus 15-én, az M7-es autópályán vezetés közben rosszul lett és gépkocsijával ütközött, majd a kórházba szállítás után behalt sérüléseibe.

Rubinka László 1920. június 19-én született Füzesabonyban. Szüleinek egyedüli gyermeke volt. Apja Rubinka György néptanító, édesanyja háziasszony volt. Az apát később Nagyfügedre helyezték, ezért László elemi iskolai tanulmányait 1926–1930 között ott végezte. Édesanyja, aki hívő katolikus volt, fiát papnak szánta, ezért beírták a Kalocsai római kat. Főgimnáziumba, ahol 1938-ban sikeres érettségi vizsgát tett. Mivel a papi hivatáshoz nem volt kedve, ezért beiratkozott a budapesti Orvostudományi Egyetemre, de a magas tandíj miatt 1939-ben kénytelen volt tanulmányait abbahagyni.

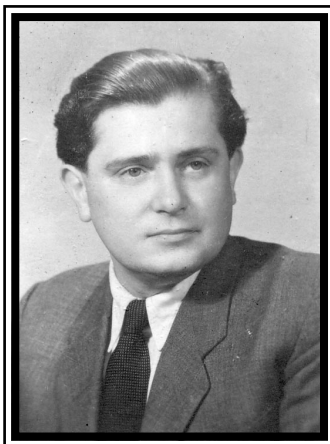
Rubinka László 1940-ben jelentkezett a Földművelésügyi Minisztériumban földmérési és birtokrendezési tanfolyamra, mert a visszacsatolt területekkel megnövelt országban jelentős földmérő hiány keletkezett. Rubinka a tanfolyamot 1941-ben sikeresen elvégezte, de a háborús állapotok miatt csak rövid ideig tudott a Felvidéken földmérési munkát végezni.

Rubinka Lászlót 1942-ben behívták katonának és a Bolyay Műszaki Katonai Akadémiára küldték, ahol utászmérnöki képzésben részesült. 1944-ben frontszolgálatra vezényelték. 1945. április 2-án alakulatával szovjet fogságba esett. Több mint két évet töltött szibériai lágerekben, ahol építkezéseken dolgozott és jól megtanult oroszul. 1947 nyarán tért haza a fogságból és azonnal bekapcsolódott a földreform geodéziai munkálataiba.

Rubinka László Balatonzamárdiban telepedett le, ahol megismerkedett a svájci származású Pugin Olgával és 1948. február 1-jén házasságot kötött vele. Az 1949. évi állami földmérési átszervezés után először az Országos Földméréstani Intézethez (OFI), majd 1951-ben a Földmérési Irodához került, amely 1952-ben a Városmérési Iroda nevet vette fel. Itt 1:5000 méretarányú topográfiai felmérést végzett. 1954 tavaszán a MASZOBAL¹ kérésére – tekintettel orosz nyelvismeretére – áthelyezték a 2. számú, kővágószőlősi expedícióhoz, ahol az uránérc kutatással kapcsolatos geodéziai munkákat irányította.

Rubinka Lászlót népszerűsége miatt 1956. október végén beválasztották a munkástanácsba. 1957-ben koncepciók perbe fogták és a „Népi demokratikus államrend megdöntésére irányuló szervezkedés” bűntettében jogerősen, 12 havi letöltendő börtönbüntetésre ítélték (az ítélet képtelenségére jellemző, hogy mivel a perben bűntársai nem voltak, így „egymagában szervezkedett”). A büntetés letöltése után az Állami Földmérés szakterületére nem voltak hajlandók visszavenni. 1958-ban, a Felvonógép Szerelő és Javító Vállalatnál, mint segédmunkás tudott csak elhelyezkedni. A vállalatnál hamarosan felfigyeltek műszaki képességére és 1965-től az újra beinduló METRO építkezéseken – természetesen nem hivatalosan – földalatti geodéziai munkáknál alkalmazták. 1978-ban két évvel nyugdíjazása előtt, politikai okból ismét elbocsátották. Az 1980. évi nyugdíjazásáig a Dunamenti MgTsz-nél dolgozott.

Rubinka László egészségét a sorozatos zaklatások aláásták. Idős, beteg édesanyjához igyekezett Budapestre, amikor – a bevezetőben már említett

¹ MASZOBAL – Magyar Szovjet Bauxittermelő Vállalat, amely 1954–1956 között a Mecsekben uránérc kutatást végzett. 1957-től 100%-os magyar tulajdonba került, és Mecseki Ércbánya Vállalat néven működött 2000-ig, amikor a kitermelést megszüntették.